

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Веселин Пенгезов

Членове: Десислав Любомиров
Атанаска Китипова

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
в присъствието на прокурора К. Ас. С.
като разгледа докладваното от Веселин Пенгезов Въззивно частно
наказателно дело № 20241000600147 по описа за 2024 година

**Производството е по реда на чл.34 вр. чл.
20 ал. 1 – 3 от Закона за признаване,
изпълнение и изпращане на решения за
конфискация или отнемане и решения за
налагане на финансови санкции.
(ЗПИИРКОРНФС).**

**С Решение от 06.11.2023г., по ЧНД №
3803/23г., СГС, НО, 6-ти състав е признал
решение № 23.5026140.3 от 24.11.2022г. на**

несъдебен орган, Република Германия, в сила от 23.12.2022г., с което на българския гражданин П. Д. К. е наложена финансова санкция в размер на 88,50 евро, с левова равностойност към деня на постановяване на решението 173,00 лв. за извършено административно нарушение по немските Наредба за движение по пътищата, Закон за движение по пътищата и Каталог за глобите.

В законовоустановения срок срещу постановеното решение е депозирана въззивна жалба от адв. Г. Т.- служебен защитник на П. К., с релевирани доводи за незаконосъобразност и неправилност.

Поддържа се, че акта с който е наложената финансовата санкция има формата на наказателно постановление по смисъла на ЗАНН и не следва да се признава и приема за изпълнение в Р България, тъй като не се

е развило същинско производство по смисъла на чл. 30, ал.1 от ЗПИИРКОРНФС. Отделно от горното, акта противоречал и на чл. 30, ал.3 от Закона, доколкото засегнатото лице не е установено на територията на Р България, поради което именно му е бил назначен служебен защитник. В този смисъл се настоява за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на ново, с което да не бъде допуснато признаването на наложената финансова санкция.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, засегнатото лице П. Д. К., нередовно призован, не се явява.

Представява се от служебно назначения му защитник- адв. Г. Т.. Последният настоява за отмяна на решението на първоинстанционния съд и

постановяването на друго, с което да бъде отказано налагането на финансова санкция.

Представителят от апелативна прокуратура изразява становище, че не са налице основания за отмяна на атакуваното решение. Счита, че съдът, в рамките на своето производство, е направил преценка на удостоверението и данните в него, като е счел, че са налице условията за признаване по чл. 30 от Закона, няма данни засегнатото лице К. да е платил санкцията, давността не е изтекла и няма основание по чл. 35 от Закона за отказ от признаване на наложената финансова санкция. К. е бил уведомен от немската юрисдикция за правото да обжалва решението за налагане на финансова санкция, като същото е влязло в сила. Намира за неоснователни

твърденията в жалбата, че финансовата санкция не е наложена от съдебен орган и че решението на същия орган има форма на наказателно постановление, доколкото в чл. 3, ал.1 от Закона изрично е посочено кои актове са приравнени на решения, и постановения акт отговаря на изискванията за решение, постановено от държава - членка на Европейския съюз за налагане на задължение за плащане.

Установено е също така, че засегнатото лице е български гражданин, има адресни регистрации в Р. България, последната от които е в гр. София, с оглед което намира и довода в жалбата, че засегнатото лице няма местоживееене в Република България за несъстоятелен. Предвид горното настоява за потвърждаване решението на СГС.

АПЕЛАТИВЕН СЪД- СОФИЯ, като прецени събраните по делото

доказателства, обсъди изложените от страните съображения и след като сам служебно провери правилността на решението, намира жалбата за неоснователна.

В производството по чл.32, вр. чл.16 и по чл.34, вр. чл.20 от ЗПИИКОРНФС следва да се провери дали е влязло в сила решение за налагане на финансови санкции спрямо български граждани, издадено от държава членка на ЕС и дали същото е придружено от Удостоверение по чл.4 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета на Европа.

Република Германия е държава – членка на Европейския съюз. Като такава се явява издаваща държава по смисъла на §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗПИИКОРНФС.

При преценката си относно необходимите реквизити на представеното удостоверение и данните за наказаното лице, първостепенният съд е направил законосъобразни изводи за наличието на предпоставките по ЗПИИКОРНФС за признаване на решението на чуждестранните власти. Видно от приложеното по делото Удостоверение по чл. 4 от ЗПИИКОРНФС, несъдебен орган на издаващата държава Република Германия е постановил на 24.11.2022г. решение, влязло в сила на 23.12.2022г., с което е наложил на българския гражданин П. Д. К. финансова санкция в размер на 88.50 евро (осемдесет и осем евро и петдесет евроцента) с левова равностойност 173.00 лв. (сто седемдесет и три лева) за поведение, нарушаващо националното законодателство и по- конкретно разпоредбите за движение по пътищата.

С изложеното се обосновава годеен за признаване акт по смисъла на чл. 3 ал. 1, т.1 от ЗПИИКОРНФС.

Налице са и всички останали формални изисквания на закона за признаване на решението. На първо място, то е придружено от изискуемото по чл. 4 от ЗПИИКОРНФС удостоверение, съдържащо необходимите реквизити. Самото нарушение е описано ясно, както и че същото представлява административно нарушение съгласно законодателството на Р. Германия. Посочена е и правната квалификация на нарушението - § 41, ал.1 в съчетание с Приложение 2, 49 от Наредба за движение по пътищата, §24 от Закон за движение по пътищата и 11.3.3 от Каталог за глобите.

На следващо място, видно е от съдържанието на удостоверението, че производството е било писмено (т.е. закрито, административно), като К. е бил уведомен за възможността да обжалва решението и в какви срокове. Въз основа на горното следва да се приеме, че на санкционираното лице надлежно е била предоставена възможност за оспорване на

решението, упражняването на които права е зависело изцяло от неговата воля. От друга страна няма данни срещу засегнатото лице за същото деяние в РБ или в друга държава да е постановено решение за конфискация или отнемане. Наложена санкция е в размер над 70 евро, а именно 88.50 евро /сбор от глобата и разноските/ с легова равностойност 173.00 лв.

Неотнoсими се явяват и доводите, инкорпoрирани в жалбата, че оставал спорен въпроса относно факта дали К. има местoживееие на територията на Р България. И това е така, защото в Глава 3-ра, раздел 1-ви и по-специално чл. 30, ал.3 от ЗПИИРКОИФС, който урежда условия и реда за признаване и изпълнение от Р България на решения постановени в друга държава - членка на Европейския съюз, изрично е указано, че съдът признава решение за налагане на финансови санкции, при условие че лицето, срещу което е постановено решението, притежава имущество, получава доходи или има местoживееие или обичайно пребиваване на територията на Република България. В случая, видно от приложените по делото справки, засегнатото лице отговаря на едно от алтернативно изброените условия, а именно – постоянно местожителство на територията на Р. България. С оглед горното, в случая са налице условията на специалния закон за признаване на решението.

Не е изтекла и предвидената по българското законодателство давност, съгласно чл. 35, т. 3 от ЗПИИРКОИФС и чл. 82 ЗАНН – три години. Освен това, за да се приложи тази възможност, следва да е налице кумулативното условие решението да се отнася за деяние, подсъдно на български съд. Процесното деяние не е подсъдно на българския съд, тъй като не се засягат интереси на българската държава, по смисъла на чл. 4 ЗАНН.

Изложените обстоятелства и изяснена фактология налагат извод за наличието на всички основания за признаване на решението.

С оглед изложеното, обжалваното решение на СГС, НО, 6-ти състав следва да бъде потвърдено, а депозираната жалба- оставена без уважение, като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл.34 от ЗПИИРКОИФС, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 06.11.2023г., постановено по ЧИД № 3803/23г. на СГС, НО, 6-ти състав.

Решението на съда е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

На основание чл. 22, ал.1 и чл.38 от ЗПИИРКОИФС незабавно да се уведоми НАП за изпълнение, да се изпрати уведомление до компетентния орган на издаващата Държава за признаване на решението. Препис от решението да се изпрати на Министерство на

правосъдието на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____